

Eric BRUNEEL

Interdiocesaan voorzitter van Adem-Tocht

Toen hij met pensioen ging als schooldirecteur, had hij nog nooit gehoord van Gulden Parel. Toch werd Eric BRUNEEL voorzitter van de christelijke geloofsbeweging voor senioren. Na zijn komst koos het bestuur voor een nieuwe naam, Adem-Tocht, en een nieuwe wind. Vroeger streefde BRUNEEL naar onderwijs dat jongeren optilt, nu is hij op weg met ouderen die zich samen verheffen.

‘Blijven nadenken geeft ouderen energie en doet hen opstaan’

Jozefien VAN HUFFEL

Eric BRUNEEL loopt van de voordeur recht naar de tuin. „Ik moet je van de fotografe vertellen over het beeld”, zegt hij. De vijf vogels, gemaakt door Jef CLAERHOUT, stellen zijn kinderen voor. Rechts de twee zonen, links de drie dochters. „Met in het midden degene die het meeste kwettert.” BRUNEEL heeft net een dossier aan de kant gelegd over de bouw van een nieuwe lagere school. Ontspanning noemt hij het. „Ik ben er thuis in. Het kost me geen moeite.”

–U bent bijna vijf jaar op pensioen. Waar kijkt u met voldoening op terug?

Toen ik in 1975 directeur werd van het Sint-Andreaslyceum in Oostende, destijds een meisjesschool met een streng uniform, zat die instelling verspreid over meerdere verouderde gebouwen. De plannen voor vernieuwing lagen klaar: tien verdiepingen, de sportzaal meters onder de grond. „Beste raad van bestuur”, zei ik. „Ik wil geen speelplaats op de tiende verdieping. Laten we een andere oplossing bedenken.” We vonden een weiland en realiseerden een nieuwbouw, uniek voor die tijd. Daar werkte ik tot mijn pensioen.

Mijn grootste zorg was het begeleiden van leerlingen. Ooit benam een meisje uit het tweede jaar zich van het leven. Klasgenoten kenden haar problemen, maar leerkrachten die uren in de klas doorbrachten, vingen er niets van op. Dat kwetste en bedroefde me. We werkten de idee uit van de ‘groene mens’: iedere leerling kon een volwassene uit de school als vertrouwenspersoon kiezen, bij wie zij of hij met elk probleem kon aankloppen. Het gaf leerlingen een veilig gevoel, het tilde hen op. Ik trok met dat model door heel Vlaanderen en heel wat scholen namen het over.

Ik had nooit een dag het gevoel dat ik werkte. Het geheim? Om zes uur stapte ik in mijn auto en liet ik de school achter me. Thuis werd er nooit gepraat over de school. Soms keerde ik na een uur terug voor een vergadering of werkte ik op zaterdag, maar dat was nooit een last.

–Na uw pensioen sprak Gulden Parel u aan. U kende de beweging niet. Hapte u meteen toe?

Het sprak me aan omdat het een puur spirituele beweging betreft, geen activiteitenbeweging met kaartavonden of fietstochten. Ook als directeur had ik oog voor spiritualiteit. Voor elke algemene vergadering werkte ik een pastoraal thema uit.

Eric Bruneel: „Heimwee naar vroeger is normaal. Maar de toekomst wenkt, hoe oud je ook bent.” © Violet Corbett Brock

Al snel bleek de naam Gulden Parel niet meer aan te slaan. Mensen die niet meer uit hun fauteuil komen, dat riep het op. Met een kerngroep kwamen we tot Adem-Tocht. ‘Adem’ staat voor spiritualiteit, voor zich laten begeistere. ‘Tocht’ voor het verder gaan en groeien met tochtgenoten.

„De Kerk wordt niet geboetseerd in Rome. Jongeren, ouderen of gezinnen die samen gelovig zijn, boetsen mee”

–Is er ook op andere vlakken vernieuwing?

De thema’s waarmee de plaatselijke kringen werken, laten we nu van de basis komen. Elk bisdom verzamelt voorstellen en daaruit selecteren we. Twee thema’s gaan steeds over de Bijbel. Ik vind het belangrijk dat we ouderen verheffen door de nieuwe inzichten over de Bijbel bij te brengen. Niet alles is even letterlijk te nemen. Die stel-

ling roept in sommige groepen weerstand op, maar we zijn het aan onszelf verplicht kennis te nemen van nieuwe inzichten.

Ook wanneer het over maatschappelijke thema’s gaat, schrikt men soms van een stelling. Ik liet bijvoorbeeld een keer een tekst schrijven over homoseksualiteit. Senioren worden nu eenmaal geconfronteerd met kinderen en kleinkinderen met die geaardheid. Erover praten doorbreekt het taboe. Hoe staan we er vandaag tegenover? Hoe speel je er pastoraal op in? Ook al gaan de mensen in de kringen niet akkoord met bepaalde stellingen, ze kunnen wel bevrucht raken als ze erover nadenken.

–U spreekt over jongeren optillen en ouderen verheffen. Blijft groeien belangrijk?

Ik vind dat we nooit mogen blijven steken bij de gedachte dat het volbracht is, dat niets nog aan ons is besteed. Er is altijd wel iets nieuws dat ons uitdaagt. Als we daarover nadenken, dan doet dat leven. We boren nieuwe bronnen aan en sap borrelt op.

Met Adem-Tocht hebben we net een boek uit, *Gensters in het licht*, met tachtig gedichten met een religieuze inslag en daarbij mijmeringen van Paul Vanderghote,

een lid van onze redactie dat intussen overleden is. Als je mijmert, sta je niet stil. Je trekt de wereld open en krijgt energie.

Wie als oudere bijblijft, kan ook beter om met de jongere generaties. Mijn vrouw en ik zeggen onze mening tegen de kinderen, ook als we niet akkoord gaan, maar tegelijk applaudiseren we voor wat ze doen.

–Hebben ouderen niet vaak heimwee naar het verleden?

Natuurlijk zijn er ook dingen van vroeger die ik mis. Maar de toekomst wenkt, hoe oud je ook bent. Vroeger was boeiender, maar vandaag is nog veel boeiender, ondanks de toegenomen druk op mensen en de stress. Sommigen hebben bijvoorbeeld heimwee naar de Kerk van vroeger. Maar de Kerk, dat zijn wij, samen, de mensen die zoekend gelovig proberen te zijn. Daarom moeten we niet bang zijn van wat er verandert. De Kerk wordt niet geboetseerd in Rome. Alle jongeren, ouderen of gehuwde koppels die samen gelovig zijn, boetsen mee.

Paul Vanderghote, *Gensters in het licht*, Halewijn, Antwerpen, 2012, 174 blz., 15 euro, ISBN 978 90 8528 235 8. Zie bladzijde 15.